

Lieta C-222/07

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

pret

Administración General del Estado

(Tribunal Supremo

lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — EKL 12. pants — Diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegums — EKL 39., 43., 49. un 56. pants — EK līgumā garantētās pamatbrīvības — EKL 87. pants — Valsts atbalsts — Direktīva 89/552/EEK — Televīzijas apraide — Televīzijas raidorganizāciju pienākums noteiktu procentuālu daļu no to darbības ienākumiem avansa veidā atvēlēt Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, 60 % no šī finansējuma atvēlot darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas Karalistes valodām un kuri galvenokārt producēti Spānijas kinematogrāfijas nozarē

Ģenerālvokātes Julianas Kokotes [*Juliane Kokott*] secinājumi, sniegti 2008. gada
4. septembrī . . . . . I - 1411
Tiesas (otrā palāta) 2009. gada 5. marta spriedums . . . . . I - 1447

Sprieduma kopsavilkums

1. *Kopienu tiesības — Principi — Vienlīdzīga attieksme — Diskriminācija pilsonības dēļ — Pakalpojumu sniegšanas brīvība — Televīzijas apraides darbības — Direktīva 89/552 (EKL 12. pants, 39. panta 2. punkts, 43., 49. un 56. pants; Padomes Direktīvas 89/552 3. pants)*

2. Valsts atbalsts — Jēdziens
(EKL 87. panta 1. punkts)

1. Direktīva 89/552 par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 97/36, un it īpaši tās 3. pants, kā arī EKL 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu dalībvalsts īstenotu pasākumu, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valodām.

Neatkarīgi no tā, vai dalībvalsts īstenotais pasākums ietilpst jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, dalībvalstis principā ir tiesīgas īstenot šādu pasākumu ar nosacījumu, ka tās ievēro Līgumā garantētās pamatbrīvības.

Nenoliedzami, tāds pasākums tiktāl, ciktāl tas ietver pienākumu 60 % no 5 % no to darbības ieņēmumiem, kas atvēlēti Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai avansā, atvēlēt darbiem, kuru oriģinālva-

loda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, ir uzskatāms par vairāku pamatbrīvību, proti, pakalpojumu sniegšanas brīvības, brīvības veikt uzņēmējdarbību, kapitāla brīvas aprites un darba ņēmēju brīvas pārvietošanās, ierobežojumu.

Šādu pasākumu tomēr ir iespējams pamatot ar dalībvalsts mērķi nodrošināt vienas vai vairāku tās valsts valodu aizsardzību un veicināšanu. Šāds pasākums tiktāl, ciktāl ar to tiek paredzēts pienākums finansēt kinofilmas un televīzijas filmas, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, šķiet piemērots šī mērķa sasniegšanai.

Tāpat arī nešķiet, ka šis pasākums pār-sniegtu to, kas vajadzīgs šī mērķa sasniegšanai. Šāds pasākums attiecas tikai uz 3 % no šo raidorganizāciju darbības ieņēmumiem, un šāds īpatsvars nav uzskatāms par nesamērīgu attiecībā pret mērķi, kuru ar to paredzēts sasniegt. Turklāt šāds pasākums nepārsniedz to, kas vajadzīgs attiecīgās dalībvalsts izvirzītā mērķa sasniegšanai, tikai tāpēc vien, ka tajā nav paredzēti

kritēriji, kas ļauj klasificēt attiecīgos darbus kā "kultūras darbus". Tā kā valoda un kultūra ir cieši saistītas, nevar uzskatīt, ka dalībvalsts mērķim aizsargāt un veicināt vienu vai vairākas no tās valsts valodām vienmēr ir jābūt saistītam ar citiem kultūrpolitikas aspektiem, lai ar to varētu pamatot kādas Līgumā garantētās pamatbrīvības ierobežojumu. Šāds pasākums turklāt nepārsniedz arī to, kas vajadzīgs izvirzītā mērķa sasniegšanai, tikai tāpēc vien, ka attiecīgā finansējuma saņēmēji pārsvarā ir šajā dalībvalstī reģistrēti kinematogrāfijas uzņēmumi. Tas apstāklis, ka šāds kritērijs, ar kuru ir pamatots šis pasākums, proti, lingvistiskais kritērijs, var radīt priekšrocības tiem kinematogrāfijas uzņēmumiem, kuri strādā konkrētajā valodā, uz kuru attiecas šis kritērijs, un kuri līdz ar to praktiski pārsvarā var būt no tās dalībvalsts, kuras valsts valoda šī valoda ir, šķiet, ir neatņemama izvirzītā mērķa sastāvdaļa. Šāda situācija pati par sevi nevar būt pierādījums attiecīgā pasākuma nesamērīgajam raksturam, jo pretējā gadījumā dalībvalsts izvirzītā mērķa aizsargāt un veicināt vienas vai vairākas tās valsts valodas atzišanai par primāru vispārējo interešu apsvērumu nebūtu nekādas nozīmes.

Visbeidzot, EKL 12. pants ir autonomi piemērojams tikai tādos Kopeienu tiesību regulētos gadījumos, attiecībā uz kuriem Līgumā nav paredzēti specifiski nediskriminācijas noteikumi. Tomēr nediskriminācijas princips darba ņēmēju brīvas pārvietošanās, tiesību veikt uzņēmējdarbību, pakalpojumu sniegšanas brīvības un kapitāla brīvas aprites jomās ir ticis ieviests attiecīgi ar EKL 39. panta 2. punktu, EKL

43., 49. un 56. pantu. Tā kā no iepriekš minētā izriet, ka attiecīgais pasākums nav pretrunā minētajiem Līguma noteikumiem, tas nevar būt pretrunā arī EKL 12. pantam.

(sal. ar 20., 24., 27., 29.–34., 36.–40. punktu, kā arī rezolutīvās daļas 1) punktu)

2. EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei.

Par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir atzīstamas tikai tādas priekšrocības, ko tieši vai netieši piešķir no valsts līdzekļiem. Šajā noteikumā paredzētā atšķirība starp "valsts piešķirtu atbalstu" un atbalstu, kas piešķirts "no valsts līdzekļiem", nenozīmē, ka visas valsts piešķirtas priekšrocības ir atbalsts neatkarīgi no tā, vai tās finansē no valsts līdzekļiem vai nē, bet tās mērķis ir vienīgi

iekļaut šajā jēdzienā priekšrocības, ko tieši piešķir valsts, kā arī tās, ko piešķir valsts izveidotas vai valsts noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras.

Tomēr priekšrocība, ko attiecīgās dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei sniedz šis iepriekš minētais pasākums, nav uzskatāma par priekšrocību, ko tieši piešķirusi valsts vai šis valsts izveidotas vai noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras. Šāda priekšrocība būtībā izriet no vispārīga tiesiskā regulējuma, ar kuru televīzijas raidorganizācijām neatkarīgi no tā, vai tās ir publiskas vai privātas, ir noteikts pienā-

kums daļu no to darbības ieņēmumiem avansa veidā atvēlēt kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai.

Turklāt, tā kā šis pasākums ir piemērojams sabiedriskajām televīzijas raidorganizācijām, attiecīgā priekšrocība nav atkarīga no valsts iestāžu veiktās šo raidorganizāciju kontroles vai instrukcijām, ko tām sniegušas šīs iestādes.

(sal. ar 43.–47. punktu, kā arī rezolutīvās daļas 2) punktu)